

РЕШЕНИЕ

№ 6155

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 20.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **7278** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).
Образувано е по жалба на В. А. Г. от [населено място],[жк], [улица], вх.А, ап.2, срещу Заповед № РД-10-1187 от 24.06.2021 г. на министъра на образованието и науката, с която на основание чл.122, ал.1 от ЗДСл е възстановена на длъжността „държавен експерт“ в Дирекция „Квалификация и кариерно развитие“ в Министерство на образованието и науката (МОН).
Жалбоподателката поддържа незаконосъобразност на заповедта като издадена при неправилно приложение на закона и превратно упражняване на власт. Сочи, че с влязло в сила съдебно решение е отменено предходно прекратяване на служебното й правоотношение и на 24.06.2021 г. подала молба в МОН за неговото изпълнение. Възстановяването й с оспорената заповед било формално и тя реално не била допусната до работното си място, за да изпълнява служебните си задължения. Счита, че възстановяването й е формално, тъй като е възстановена на несъществуваща длъжност и едновременно са издадени три заповеди – за възстановяване, преназначаване и освобождаване от длъжност. С изложеното служебното правоотношение не е възстановено във вида отпреди прекратяването му, а е прекратено повторно без да е налице валидно възстановяване. Поддържа, че органът по назначението не е целял да спази чл.122, ал.1 ЗДСл, а да демонстрира единствено формално и привидно спазване, но с цел повторно прекратяване на служебното правоотношение. Претендира за отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

Ответникът Министър на образованието и науката оспорва допустимостта и основателността на жалбата, чрез юрк.А.. Счита, че служителката е възстановена при правилно приложение на чл.122, ал.1 ЗДСл, според който и в изпълнение на влязъл в сила съдебен акт възстановяването е на заеманата отпреди прекратяване на служебното правоотношение длъжност. Претендира юрисконсултско възнаграждение. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

По делото не е спорно, че Заповед № РД-10-390 от 05.03.2020 г. на министъра на образованието и науката, с която е прекратено служебното правоотношение на В. А. Г., е отменена със съдебно решение № 5246 от 09.10.2020 г. по адм.д.№ 3282/2020 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 7153 от 14.06.2021 г. по адм.д. № 13248/2020 г. на ВАС.

Със заявление вх.№ 94-3075 от 24.06.2021 г., адресирано до министъра на образованието и науката, жалбоподателката заявила готовността си за явяване в администрацията за възстановяване на предишната длъжност в съответствие с чл.122, ал.1 ЗДСл и в изпълнение на влезлите в сила съдебни решения.

Не е спорно по делото, че са издадени три заповеди на министъра на образованието и науката: Заповед № РД-10-1187 от 24.06.2021 г. за възстановяване на длъжността „държавен експерт“ в Дирекция „Квалификация и кариерно развитие“ в МОН на основание чл.122, ал.1 от ЗДСл, Заповед № РД-10-1188 от 24.06.2021 г. за преназначаване на длъжност „държавен експерт“ в Дирекция „Политики за стратегическо развитие, квалификация и кариерно развитие“, отдел „Квалификация и кариерно развитие“, издадена на основание чл.82, ал.1 ЗДСл и Заповед № РД-10-1189 от 24.06.2021 г. за прекратяване на правоотношението на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Оспорената Заповед № РД-10-1187 от 24.06.2021 г. е връчена на 28.06.2021 г. Подадената срещу нея жалба вх.№ 94-3454 от 12.07.2021 г. е в срока по чл.149, ал.1 АПК и от легитимирано по смисъла на чл.147, ал.1 АПК лице – адресат на акта. Съдът намира възражението на ответника за недопустимост на оспорването за неоснователно.

По силата на чл.124, ал.1 от ЗДСл споровете относно възникването, съдържанието и прекратяването на служебните правоотношения, както и относно налагането на дисциплинарна отговорност се разглеждат от съответния административен съд по реда на АПК. Разпоредбата определя всеки акт на органа по назначаване, с който се засяга съдържанието на служебното правоотношение, като индивидуален административен акт, предмет на самостоятелно съдебно оспорване. В този смисъл е Решение № 2439 от 23.02.2021 г. по адм. д. № 9422/2020 г., V отд. на ВАС: „Заповедта за възстановяване на държавна служба има констативен характер, но ако служителят намира, че същата има неблагоприятен правен ефект в правната му сфера, разполага с възможността да я оспори пред съда. Предвид самостоятелния характер на акта за възстановяване на държавна служба по реда и на основание чл.122, ал.1 ЗДСл, същият не подлежи на инцидентен съдебен контрол за законосъобразност в производството по обжалване на акта за прекратяване на служебното правоотношение“.

Неоснователно е твърдението на ответника, че Заповед № РД-10-1187 от 24.06.2021 г.

е издадена по искане на служителката и в изпълнение на влезли в сила съдебни решения, което определяло недопустимост на оспорването. Доводите на жалбоподателката, че възстановяването ѝ е изцяло формално и цели, не да се възстанови служебното правоотношение, а същото да се прекрати повторно, определят наличието на правен интерес от оспорване на Заповед № РД-10-1187 от 24.06.2021 г., поради което съдът приема жалбата за допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна по следните правни съображения:

Съгласно чл.122, ал.1 ЗДСл при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда, държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. В случая изискванията за възстановяване на служителката на заеманата длъжност са били изпълнени. По делото не е спорно, че към момента на подаване на заявлението ѝ да бъде възстановена на държавна служба, заеманата от нея преди уволнението ѝ длъжност не е съществувала в длъжностното разписание. Съгласно трайно установената съдебна практика по приложението на чл.122, ал.1 ЗДСл, извършените структурни промени в администрацията в периода от време от датата на издаване на отменената заповед за прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител до датата на влизане в сила на съдебното решение за нейната отмяна не могат да бъдат пречка за възстановяване на държавния служител. Органът по назначаването не може да се позовава на предходни длъжностни разписания, утвърдени по време, когато държавният служител не е бил на работа и е длъжен да предприеме действия по изпълнение на съдебното решение като възстанови служителя на заеманата преди уволнението му длъжност.

С оспорената заповед служителката е възстановена на длъжността отпреди прекратяване на служебното ѝ правоотношение „държавен експерт“ в Дирекция „Квалификация и кариерно развитие“ на МОН. Не е спорно, че съобразно длъжностно разписание на МОН, в сила от 01.06.2021 г., не съществува Дирекция „Квалификация и кариерно развитие“, а същата е преобразувана в отдел „Квалификация и кариерно развитие“ към Дирекция „Политики за стратегическо развитие, квалификация и кариерно развитие“.

Въпреки формалното изпълнение на влезлите в сила съдебни актове съобразно предписанието на чл.122, ал.1 ЗДС за възстановяване на служителя на „предишната длъжност“, т.е. длъжността отпреди прекратяването, съвкупната преценка на действията на органа по назначаване навежда на превратно упражняване на власт и нарушение на материалните норми. Това е така, тъй като едновременно, макар и с последователност с оглед номерацията на актовете, са издадени три заповеди на органа по назначаване, чиято крайна цел е отново прекратяване на служебното правоотношение. Именно крайният резултат по повторно прекратяване на служебното правоотношение на В. А. Г. е указание, че същото не е възстановено реално в изпълнение на влезлите в сила съдебни актове, тъй като няма за цел връщане на служителя към реално и фактическо изпълнение на служебните му задължения. Изводът, че възстановяването е формално се потвърждава и от обстоятелството, че в деня на издаването на заповедта за възстановяване е издадена заповед за прекратяване на служебното правоотношение поради съкращаване на длъжността.

В посочения смисъл е константната практика на ВАС, напр.: Решение № 915 от 25.01.2021 г. по адм. д. № 7570/2020 г., Решение № 5249 от 23.04.2021 г. по адм. д. №

435/2021 г., Решение № 5637 от 11.05.2021 г. по адм. д. № 2460/2021 г., Решение № 9587 от 23.09.2021 г. по адм. д. № 6212/2021 г., всички на V отд. на ВАС.

Целеният от органа по назначаване краен резултат от издадените актове, а именно прекратяване на служебното правоотношение, сочи на превратно упражняване на власт – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 АПК. Възстановяването на служебното правоотношение възниква по силата на съдебното решение, а актът по възстановяване на органа по назначаване има само констативен характер. За да започне служителят реално да изпълнява служебните си функции, е нужно органът по назначаване реално да го допусне до работното място. Въпреки, че произнасянето на органа не е елемент от фактическия състав на възстановяването на незаконно прекратено служебно правоотношение, едва след издаването му служителят може реално да започне да изпълнява присъщите на длъжността функции и задачи. В този смисъл са: Решение № 12749 от 15.10.2020 г. по адм. д. № 5944/2020 г. и Решение № 1222 от 01.02.2021 г. по адм. д. № 6175/2020 г. на V отд. на ВАС.

Независимо, че всяка от насрещните страни дава благоприятно за нея обяснение на събитията от 24.06.-28.06.2021 г., факт е, че след подаване на заявлението за възстановяване на служба в изпълнение на влезлите в сила съдебни решения В. А. Г. не е допусната да изпълнява служебните си задължения в ответната администрация. Изложеното навежда на извод за липсата на реално възстановяване на длъжността в нарушение на чл.122, ал.1 ЗДСл – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.4 АПК.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК е дължима отмяна на оспорената заповед.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателката следва да бъдат присъдени сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение, за чийто размер ответникът е направил възражение по чл.78, ал.5 ГПК. Минималният размер на адвокатското възнаграждение за настоящия спор е 500 лв. съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая, жалбата е изготвена със съдействието на адв.А. М. от САК, който защитава жалбоподателката и в проведеното едно открито съдебно заседание по делото. Независимо, че спорът е разрешен при наличието на константна съдебна практика на ВАС по приложението на чл.122, ал.1 ЗДСл, не може да се приеме, че той не е сложен от фактическа страна. Упоритото поведение на ответника по неизпълнение на влезли в сила съдебни актове е обусловила необходимост за служителката да потърси правна помощ за обжалване на три самостоятелни административни акта и тя понася значителна тежест от продължителни във времето съдебни спорове при предходно прекратяване на служебното ѝ правоотношение със заповед от 05.03.2020 г. Изложеното обуславя присъждане на адвокатско възнаграждение над минималния размер по чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г., а ниската правна сложност на спора – минимално намаляване на претендирания размер на възнаграждение от 1200 лв. Съдът приема за съответстващ на фактическата и правна сложност на спора размер на адвокатското възнаграждение от 1000 лв. В този размер е адвокатското възнаграждение при предходното разглеждане на спора между страните по отмяна на Заповед № РД-10-390 от 05.03.2020 г. за две съдебни инстанции.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. А. Г. от [населено място],[жк], [улица], вх.А, ап.2, Заповед № РД-10-1187 от 24.06.2021 г. на министъра на образованието и науката, с която на основание чл.122, ал.1 от ЗДСл е възстановена на длъжността „държавен експерт“ в Дирекция „Квалификация и кариерно развитие“ в Министерство на образованието и науката.

ОСЪЖДА Министерство на образованието и науката да заплати на В. А. Г., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [улица], вх.А, ап.2, на основание чл.143, ал.1 АПК сторените в производството разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: